

Arrest

**nr. 127 946 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat S. CARTON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienen op 15 februari 2010 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arresten van 24 juni 2010 met nummers 45 364 en 45 365 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 29 juli 2010 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Eerste verzoekende partij dient bij aangetekend schrijven van 16 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 10 september 2010 ontvankelijk verklaard, doch op 1 oktober 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Hierbij wordt eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij.

1.3. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 31 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit gelet op de medische problemen van eerste verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 februari 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 12 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Macedonië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.10.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.06.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag twee standaard medisch getuigschriften voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.06.2010 (zie bevestiging arts dd.21.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 01.10.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het

Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de bestreden beslissing.

Eveneens op 25 februari 2014 legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan eerste verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar en neemt hij beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot tweede en derde verzoekende partij.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vierde en vijfde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 22 juni 1996 en 16 juni 1999, ten tijde van het instellen van het beroep minderjarig waren. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"[...] De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

De verwerende partij stelt onder andere het volgende:

[...]

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Op 31 januari 2014 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij opnieuw twee verschillende standaard medische getuigschriften aan die haar medische problematiek aantonen.

De behandelende arts, dokter Lambrecht, haalt aan dat haar aandoeningen zeer ernstig zijn, dat zij continu medische bijstand nodig heeft en zware nood heeft aan mantelzorg.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Er werd immers letterlijk in het medisch certificaat dd. 19 juli 2013 weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en niet zelfstandig kan functioneren. Hieronder wordt het antwoord gegeven op vragen B/ en F/ van de twee standaard medisch getuigschriften.

- Standaard medisch getuigschrift dd. 13.12.2013

B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen:

Depressie (...)

Metabool syndroom met morbide obesitas (...)

Zeer ernstig waarvoor continu medische bijstand en medicatie en mantelzorg nodig is.

F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

JA

- Standaard medisch getuigschrift dd. 09.01.2014

B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen:

Depressie (...)

Metabool syndroom met morbide obesitas (...)

Zeer ernstig waarvoor continu medische bijstand en medicatie en mantelzorg nodig is.

F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

JA

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige mantelzorg beschikbaar is, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verwijzing van verwerende partij naar de ongegrondheidsbeslissing dd. 1 oktober 2013 is niet dienstig, aangezien niet gemotiveerd werd over de nood aan mantelzorg.

Meer nog. Zoals blijkt uit het advies van de arts attaché dd. 26 september 2013 was er nog geen nood aan mantelzorg. Het volgende wordt gesteld met betrekking tot de nood aan mantelzorg:

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Het feit dat de nood aan mantelzorg thans expliciet wordt aangegeven, terwijl de arts-attaché daar omtrent niet motiveerde in haar vorige beslissing, maakt dat 'de ingeroepen ziekte' niet dezelfde is als in de eerste regularisatie aanvraag.

Verwerende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 9ter - §3 5° van de Vreemdelingenwet, aangezien nog niet geoordeeld werd over de specifieke nood aan mantelzorg van verzoekende partij.

[...] Ten overvloede wenst verzoekende partij te verwijzen naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012 (Stuk 3):

"57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering."

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

[...] Bovendien werd in de ongegrondheidsbeslissing dd. 1.10.13 nooit ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst door verwerende partij.

Verzoekende partij heeft nochtans steeds duidelijk gemaakt aan de verwerende partij dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

Verwerende partij kan geenszins blijven volhouden dat reeds geoordeeld werd over de aandoeningen van verzoekende partij. De toestand van verzoekende partij is immers aanzienlijk achteruitgegaan. Verzoekende partij heeft zware nood aan medicatie en is bovendien volledig afhankelijk van mantelzorg.

Deze aandoening is dus in geen geval de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag van verzoekende partij. De stelling dat de thans ingeroepen elementen, reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist!

In die zin is de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

[...] Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan metabool syndroom met morbide obesitas en depressie), verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan bepaalde medicatie en mantelzorg zodat een doeltreffende behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

[...] In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt verder:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de elementen ingeroepen in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag ingediend op 16 juni 2010. Ter staving hiervan verwijst hij naar een stuk afkomstig van een ambtenaar-geneesheer van 21 februari 2014 waarbij deze laatste volgende vaststellingen doet:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvragen d.d. 31.01.2014 en d.d. 16.06.2010 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 31.01.2014 twee standaard medisch getuigschriften voor opgesteld door dr. Lambrecht d.d. 13.12.2013 en 09.01.2014. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16.06.2010 waarvoor DVZ op 01.10.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Verwerende partij stelt op basis van dit stuk dat de gezondheidstoestand zoals deze blijkt uit de medische attesten voorgelegd in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf ongewijzigd is ten aanzien van de gezondheidstoestand zoals deze voorlag in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf en oordeelt dat er grond is om toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betwisten dat de ingeroepen gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij volledig dezelfde zou zijn. Zij wijzen op het gestelde door de behandelende arts in de attesten van 13 december 2013 en 9 januari 2014 dat de gezondheidstoestand “*zeer ernstig*” is en “*continu medische bijstand en medicatie en mantelzorg*” vereist. Zij benadrukken het gestelde door de ambtenaar-geneesheer die een advies uitbracht in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf dat geen mantelzorg is vereist omwille van de vermelde aandoeningen. Zij geven aan dat de ingeroepen aandoeningen of gezondheidstoestand geenszins dezelfde zijn/is nu de vermelding van een nood aan mantelzorg aangeeft dat er sprake is van een achteruitgang en stellen dat een onderzoek zich opdringt of mantelzorg beschikbaar is in Macedonië.

De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij de twee medische attesten gevoegd bij de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf voorlegde aan een ambtenaar-geneesheer opdat deze kon nagaan of hieruit een gewijzigde gezondheidstoestand bleek in vergelijking met de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de aandoeningen zoals beschreven in voormelde medische attesten in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in de attesten gevoegd bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelde vast dat het om “*exact dezelfde aandoeningen*” gaat. De Raad merkt op dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het niet aan de Raad toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verwerende partij op basis van voormeld advies van een ambtenaar-geneesheer *in casu* oordeelde dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij ongewijzigd is en dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag aldus reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het gegeven dat de behandelende arts in zijn attesten van 13 december 2013 en 9 januari 2014 de medische toestand als ‘*zeer ernstig*’ beschouwt en oordeelt dat deze ‘*continu medische bijstand en medicatie*’ behoeft, blijkt op zich geenszins enig nieuw element betreffende de medische toestand van eerste verzoekende partij dat nog niet voorlag in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar op grond van dergelijke algemene stellingen geen nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt weerhouden.

Ook waar verzoekende partijen erop wijzen dat de behandelende arts thans stelt dat eerste verzoekende partij mantelzorg vereist, merkt de Raad op dat dit andermaal een standpunt betreft dat de betreffende arts inneemt op basis van de medische toestand zoals deze bij hem of haar voorligt, doch aldus nog geen objectieve medische vaststelling blijkt dat de aard of graad van ernst van de ingeroepen aandoeningen of onderlinge medische toestand is gewijzigd, of waaruit bijvoorbeeld enige noodzakelijke

wijziging in de medische behandeling en opvolging blijkt. Integendeel oordeelde een ambtenaar-geneesheer in het kader van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf dat de aandoeningen zoals beschreven in de hierbij voorgelegde medische attesten wezenlijk niet verschillen van de aandoeningen beschreven in de medische stukken die aan de eerdere aanvraag ten grondslag lagen en dat het exact dezelfde aandoeningen betreft. De Raad merkt op dat de voorgehouden achteruitgang in de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij als dusdanig geen steun vindt in enige objectieve medische vaststelling in voormeld bedoelde zin. Het komt de Raad andermaal niet kennelijk onredelijk voor waar verwerende partij een loutere vermelding van een nood aan mantelzorg zonder dat voor het overige enige medische vaststelling blijkt dat de aard of graad of ernst van de aandoeningen of dat de onderliggende gezondheidstoestand is gewijzigd of zelfs maar dat de medische behandeling of opvolging diende te worden aangepast, niet weerhoudt als nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat een ambtenaar-geneesheer in het kader van de beoordeling van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf van mening was dat de aangehaalde gezondheidstoestand geen mantelzorg vereist, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat de behandelende arts en een ambtenaar-geneesheer de gezondheidstoestand op een bepaalde punt anders beoordelen, vermag ook nog geen aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat ten onrechte werd vastgesteld dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij niet is gewijzigd of dat er zich geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voordoen, waardoor niet blijkt dat enig verder onderzoek zich opdrong betreffende de mantelzorg.

De verwijzing naar rechtsleer die melding maakt van het arrest van de Raad met nummer 76 199 van 29 februari 2012 is verder niet dienend in de thans voorliggende zaak. In het betreffende arrest lag immers een ten gronde beoordeling voor van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar waar *in casu* een onontvankelijkheidsbeslissing voorligt op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. In huidige zaak werd in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf reeds een standpunt ingenomen inzake de nood aan mantelzorg en weerleggen verzoekende partijen de vaststelling niet dat op basis van de voorgelegde medische attesten niet blijkt dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij is gewijzigd.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat niet blijkt welk belang verzoekende partijen hebben bij hun betoog. De Raad benadrukt dat mantelzorg de extra zorg is die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie, buiten het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk. Zelfs indien thans effectief mantelzorg vereist is, dringt de vaststelling zich op dat eerste verzoekende partij vergezeld is van haar echtgenoot en kinderen. Verzoekende partijen geven geenszins aan dat de mantelzorg indien vereist niet door hen wordt of kan worden verleend. Het betoog van verzoekende partijen dat *“helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige mantelzorg beschikbaar is”* gaat in wezen voorbij aan de definitie van mantelzorg, nu dergelijke zorg net bestaat uit extra zorg door de directe omgeving, hetgeen ingeval van eerste verzoekende haar echtgenoot en kinderen zijn. Naast het gegeven dat mantelzorg strikt genomen ook geen medische behandeling betreft, kan er aldus geenszins sprake zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst nu er geen sprake is van een dreigende scheiding van de gezinsleden of van een situatie waarbij eerste verzoekende partij alleen zou dienen terug te keren naar haar herkomstland. Er blijkt ook geenszins dat eerste verzoekende partij in dit verband bijkomende zorg behoeft los van haar directe omgeving en die nieuw is ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zoverre verzoekende partijen verder nog stellen dat in de ongegrondheidsbeslissing van 1 oktober 2013 nooit werd ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste behandeling in het land van herkomst terwijl eerste verzoekende partij steeds duidelijk heeft gemaakt dat aldaar geen adequate zorgen mogelijk zijn, betreft hun kritiek voormelde ongegrondheidsbeslissing van 1 oktober 2013 die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verwerende partij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Ook blijkt niet dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij, onder verwijzing naar een stuk van een ambtenaar-geneesheer dat het exact dezelfde aandoeningen betreft, vaststelde dat de gezondheidstoestand niet is gewijzigd en geen nieuw element blijkt in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Enige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt aan de hand van de uiteenzetting van verzoekende partijen evenmin aangetoond.

3.2.4. Verzoekende partijen betogen dat een eventuele uitwijzing van eerste verzoekende partij tot gevolg heeft dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekende partijen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling. Dit betreft de enige vaststelling waarop de bestreden beslissing steunt, zonder dat hierbij verder enige beoordeling van artikel 3 van het EVRM plaatsvond. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet dienstig in het kader van huidige procedure.

3.2.5. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS